

„10 ÉVIG VOLTAM A VEZETÉSBEN, DE A HÁROM TEVÉKENYSÉG, AZ OKTATÁS, A KUTATÁS ÉS A VEZETŐI MUNKA JELEN VOLT MINDIG A MUNKÁMBAN, CSAK MÁS ARÁNYOKBAN.”

INTERJÚ KERÉKGYÁRTÓ GYÖRGYNÉVEL

SIPOS JÚLIA

Sipos Júlia: 2018-ban beszélgetünk Dr. Kerékgyártó Györgynével a Statisztika Tanszéken, az egyetem főépületében. Hogyan kezdődött, milyen családi háttérből és milyen előtanulmányokból érkezett az egyetemre?

Kerékgyártó Erzsébet: Talán azzal kezdem, hogy mezőgazdasági tevékenységből élő, paraszti családból származom. Az általános iskolát szülőfalumban, a Győr és Sopron közötti Farádon végeztem. Általános iskola után 1954-ben Sopronba, közgazdasági szakközépiskola kereskedelmi tagozatára kerültem. Azért választottam a közgazdasági technikumot, mert akkor még nem terveztem, hogy tovább fogok tanulni középiskola után, hiszen édesapám a II. világháborúban a Don-kanyarnál meghalt, és édesanyám négyünket nevelt nagyszülői segítséggel. Azt gondoltam, hogy olyan területre kell mennem, ahol majd el tudok helyezkedni rögtön a középiskola elvégzése után. Az első időszak nagyon nehéz volt. Ezt úgy szoktam mondani, hogy nekem a középiskola nehezebben indult, nehezebb volt, mint az egyetem. Egy falusi iskolából kerültem oda, ahol jó tanáraink voltak, de azért mindenképpen éreztem, hogy én sokkal kevesebbet tanultam, mint azok az osztálytársaim, akik Sopronban végezték az általános iskolát. Tiszta lányosztály voltunk és rögtön kollégiumba kerültem. A kollégium számomra nagyon idegen volt. Borzasztóan hiányzott a falusi élet, az a meghitt környezet, amiben felnőttem. Úgyhogy az első félév különösen nehéz volt, de már akkor lekötött a tanulás. Év végére jutalomkönyvet kaptam a tanulmányi eredményemért, és nagyon jó jegyeim lettek. Minden év végén kaptam jutalomkönyvet. Másodikban például Ady kötetet, ez volt az első verseskönyvem. A középiskolában úgy harmadévtől kezdve gondolkodni kellett a „hogyan tovább”-on. Én egyelőre még úgy láttam, hogy elkezdek dolgozni. Fölöttem járt egy kollégista társam, aki idejött az egyetemre, ő két évvel járt följebb, mint én. Vele levelezgettem, és ő engem nagyon bátorított, hogy jöjjek továbbtanulni, ez volt az egyik ösztönző. A másik pedig az volt, hogy amikor negyedikben mentünk Győrbe tanulmányi kirándulásra, a vonaton a statisztika tanárnő mellett ültem, aki végig beszélgetett velem és kérdezte, hogy mi a tervem. Majd azt mondta: neked tovább kell tanulni! Középiskolában már nagyon megszerettem a statisztikát is, majd felvételiztem az egyetemre. Nem tekintettem kulcskérdésnek, hogy felvesznek vagy nem, gondoltam, megpróbálom. Ha nem vesznek föl, elmegyek dolgozni. Akkor indult az egyetemen a tanár szak, amire jelentkeztem. Hosszú ideig szünetelt a tanár szak az egyetemen, azt hiszem, hogy 6-8 évig, mi voltunk az első tanárképzéses csoport. Nagyon magas pontszámmal lehetett bejutni. Jól sikerült hála Istennek a felvélelim, és tanári B szakra 14-ünket vettek föl. Nagy szerencsénk volt, hogy egy olyan nevelőtanárt kaptunk, aki rendkívül széles látókörű volt, ő tanított nekünk filozófiát, pedagógiát, logikát. Összefogta a csoportot, egy kabinetet szerzett nekünk, ahol a hivatalos órákon kívül – bármilyen program volt – lehetett találkozni és nagyon összeforrt a csoport. Balázs Bélának hívták, rendkívül sokat kaptunk tőle. Rajta kívül még két tanárt szeretnék megemlíteni, bár összességében jó tanáraink voltak. A második Halmi Erzsébet, aki a Matematika Tanszéken volt, ő tanított nekünk matematikát. Nagyon féltünk, mert a közgazdasági szakközépiskola nem az egyetemre készít elő, és a csoportban legalább 60%-ban közgazdasági technikumból jöttünk. De ő nagyon

segítőkéz volt, második félévre már egész jól felhozott bennünket. A harmadik tanár, akit emlétek, Kupcsik József, aki a Statisztika Tanszéken dolgozott, ő tanította nekünk végig a statisztikát. Nem voltunk az évfolyammal együtt, a tanár szaknak külön órái voltak, mert a statisztika az egyik szaktárgyunk is volt. Nagyon megszerettette velünk a statisztikát, statisztikai szemléletet adott, nem tanított aprólékosan, de olyan órái voltak, ahol mindig kaptunk valami pluszt tőle. Amikor a másodév végén két féléves általános statisztika után voltunk már, akkor egy csoporttársnőmet és engem behívott, és fölajánlotta, hogy demonstrátorok lehetünk a tanszéken. Ugyanakkor engem a politikai gazdaságtan tanár is megkérdezett, hogy nem akarok-e ott demonstrátor lenni. Azóta is áldom az eszemet, hogy nagyon jól választottam, mert a statisztikát nagyon szeretem.

Sipos Júlia: És milyen közösségi élet zajlott, ahol így össze tudott kovácsolódni a csoport?

Kerékgyártó Erzsébet: Kollégista voltam, a Rudas László utcai kollégiumba kerültem. Négyen laktunk egy szobában a csoportunkból. Ez óriási dolog volt, nagyon jó volt a kollégiumi elhelyezésünk. Szobatársainkkal, csoporttársainkkal máig jó barátságban vagyunk. Az egyetemnek egyébként négy kollégiuma volt, a Rudas László utcai, a mostani Podmaniczky utcai, a Veres Pálné utcai és az akkori Makarenkó utcai, mai nevén Horánszky utcai, és a kollégiumok között is elég jó volt a kapcsolat. Ha az egyik kollégium rendezett valamit, a másikat meghívták. Például a Veres Pálné utcában a gondnoknő férje a filmgyárban dolgozott, és sokszor hozott statisztálási felkéréseket. Mikor a fiúk elmentek statisztálni, rögtön megkérdezték, hogy lányokra nincs-e szükség, és akkor odatelefonáltak a Rudas László utcába, és mi is mentünk.

Ami Budapestet illeti, a mi kollégiumunkhoz közel volt egy villamosmegálló, tehát egy vonalon el tudtunk jönni az egyetemre, de persze először meg kellett ismerni Budapestet. Az elején borzalmasan nehéz volt tájékozódni, gyakorlatilag másodszor jártam akkor Pesten. Először egy tornaverseny alkalmából még valamikor negyedikben, és a felvételi vizsga volt a második alkalom. Rettenetesen félttem, hogy mit, hol találok meg, hogy igazodok én itt el. Valahogy olyan nagyméretű volt minden és számomra átláthatatlan. Faluról már Sopron is nagy volt, de mégis emberibb volt ott az élet. Budapesten pedig borzalmas nagy méretek, átláthatatlan szituációk – de sokat segített a csoportunk meg a kollégium. Tanáraink is nagyon odafigyeltek ránk, mint első tanár B-szakos csoportra, és tényleg vittek bennünket kiállításokra, kirándulásokra, vagy üzemlátogatásra. Könyvtel tanárunk, Schuszter Ede üzemlátogatásokat szervezett, ami nemcsak mint üzemlátogatás volt érdekes, hanem úgy egyébként is. Csokoládégyárba, likörgyárba, borpalackozóba vitt bennünket. Ennek aztán volt szakmai része is, de utána megvendégelték bennünket, egyetemistáknak az nagyon jól jött akkor.

Aztán – ezt is beleszövöm – elsőéves egyetemista korom után építőtáborba kerültem. Balatonaligán volt az építőtábor, különböző gyümölcsszedéssel meg ilyenekkel voltunk elfoglalva, de én akkor voltam életemben először a Balatonnál.

Sipos Júlia: Bekapcsolódott az egyetem szakmai munkájába?

Kerékgyártó Erzsébet: Igen, persze, és akkor visszatérek a statisztikára: demonstrátor lettem. Harmadéves koromtól másodéveseknek vezettem gyakorlatot. Több későbbi oktató kollégámnak voltam statisztikából csoportvezetője. Nagyon izgulós voltam, de mindig fölkészültem az órákra, így megbirkóztam vele. Ettől kezdve végig demonstrátor voltam. Otthonról anyagi segítséget nem várhattam, részben ösztöndíjat kaptam, részben pedig akkor már a tanszékről statisztikából is, könyvtelből is konzultálásokra kértek bennünket. Az estis és a levelezősök között nagyon sokan voltak olyanok, akik magas beosztásban dolgoztak, és el kellett végezniük az egyetemet, de plusz segítségre szorultak, így

mindig voltak, akiket ilyen tárgykból konzultáltunk. Az egyetemi évek alatt három szaktárgyunk volt a B-szakon: tervezés, statisztika és könyvvitel. Én a statisztika mellett köteleztem el magamat. Nekünk öt éves volt az egyetem, a Wesselényi utcai iskolába jártunk hospitálni. Az ötödévünket vagy a gyakorló iskolában töltöttük – ez volt az egyik lehetőség – vagy kimentünk tanítani más iskolába. A minisztériumból a szakfelelős eljött hozzánk és a következőket mondta: mivel nem volt 7-8 évig tanárképzés, nagyon nagy tanárhiány van a közgazdasági vonalon, aki tud, menjen ki tanítani. Elküldte nekünk a listát, hogy miből lehet választani, és én Tatabányát választottam. Egyik oka az volt – és azt hiszem ez volt a fő ok –, hogy a Wesselényi utcai közgazdasági szakközépiskolában, amelyik a gyakorló iskola volt, nagyon rossz légkör uralkodott. Az igazgató és a tanárok között feszültséget éreztünk, betartottak egymásnak. Azt mondtam, én abban elpusztulok, ha nekem itt egy évet el kell tölteni, és elmentem Tatabányára. Tatabányán ötödéven gyakorló tanárként tanítottam, de közben levelezőként végezni kellett az egyetemet továbbra is. Egy-egy hétre hospitálni föl kellett jönni.

Tatabányán a következő mélyvízbe kerültem. Akkor alakult ott egy közgazdasági szakközépiskola, még csak első és második osztály volt. Főállású oktatók ketten voltunk, a másik kolléga az ELTE-ről jött, ugyancsak kezdőként, egy fizika-kémia szakos tanár. Mindketten rögtön osztályfőnökök is lettünk, én egy 40 fős lányosztályé. Komáromban volt az igazgatónk, aki eleinte kéthetente, majd havonta, később még ritkábban jött hozzánk látogatni, a többi órát pedig a gimnáziumból átjárt tanárok tartották. Az igazgató is nagyon lojális volt. Ami nehézséget jelentett, az a következő volt: mivel csak első és második osztály volt, szaktárgykból nem jött össze a 20 vagy 23 kötelező óraszám. Szakmai óráim elsőben és másodikban a gazdasági alapismeretek és könyvvitel voltak. Mondta a megbízott igazgató, hogy akkor még 9 órában gépírást kell tanítani. Gépírásból annyi előképzettségem volt, hogy középiskolában mi is tanultunk gépírást, de az itt kevés volt. Nagyon ódzkodtam, de hát nem volt mit tenni, el kellett vállalni. Fölutaztam Pestre, beszereztem a gépíráshoz szükséges tankönyveket és szakkönyveket. Egy hónap múlva örültem volna, ha úgy tudtam volna gépelni, mint akiket tanítottam. Úgyhogy végül ez az év elment így, hogy gépírást is tanítottam.

Sipos Júlia: Maradt kapcsolata a tanszékkal?

Kérékgyártó Erzsébet: Igen, a tanszékkal a kapcsolatom megmaradt, mert az iskolában volt egy szabadnapom, hiszen levelezőként végeztem az ötödévet az egyetemen, és a tanszéken adtak nekem egy csoportot, tehát közben ott is tanítottam. S a tanszéken már mondták, hogy nagyon szívesen ott tartanának, de hát komoly státuszproblémák voltak. Nagy szerencsém volt, mert az egyik oktató, Párniczki Gábor éppen akkor ment el külföldre három évre dolgozni. Akkor behívott Ollé Lajos tanszékvezető és mondta, hogy szerződéssel fölvesznek. Így kerültem vissza a tanszékre, aztán persze lett státusz és ott maradtam.

A tanszéki életről néhány dolgot: amikor idekerültem, kezdő tanársegédként, bár volt már helyismeretem, meg oktatósi tapasztalatom is, elég sok órámm volt. Nagyon nagy szerencsém, hogy az általános statisztikai csoportba kerültem, ahol két neves professzor volt a meghatározó, Köves és Párniczki, mellettük dolgoztam. Kezdetben fokozatosan kaptam a feladatokat: dolgozatkészítés, példakészítés, akkor folytak az általános statisztika tankönyv munkálatai (ezt Köves és Párniczki írta). Létrehoztak egy csoportot a fiatal oktatókból, aminek része lettem és bedolgoztunk nekik. Négyen voltunk, úgy hívtuk magunkat, hogy a brigád, és akkor mindenféle feladatot elvégeztünk ami szükséges volt a tankönyv elkészüléséhez, az összeolvasástól kezdve az anyaggyűjtésig, példaanyag-összeállításig stb. Ez nagyon jó volt, mert sokat tanultunk belőle, jó előiskola volt. Ezért szoktam azt mondani, hogy én a Köves-iskolába jártam, mert tőlük nagyon sokat lehetett tanulni. Segítőkések

is voltak és egyre inkább adtak komolyabb feladatokat is, bizonyos részek megírását, szakirodalmi kutatást. Majd tankönyvek, jegyzetek, oktatási segédanyagok írásában is folyamatosan részt vettem. Aztán az oktatás. Először az esti-levellező hallgatóknál kaptunk előadást, később már nappali tagozaton is kellett előadást tartani. Az első nappali tagozatos előadásom egy kudarcélmény lett. Borzalmas nagy teremben nagyon sok hallgató volt, és valahogy a mikrofon állandóan besípolt, és ha az ember izgul, meg először tart ilyen órát, e zavaró körülmények rossz indulást jelentenek. Aztán később az ember abba is belejött, hogy kezelni tudja a nem várt problémákat. Szóval én tanítottam általános statisztikát, később mezőgazdaság-statisztikát, életszínvonal-statisztikát, statisztikai esettanulmányokat, de a fő területem mindenképpen a két féléves általános statisztika maradt. A tanszék mindig nagy gondot fordított az oktatásra, a tantervi foglalkozásokra, a számonkérésre. Például a statisztika dolgozatok úgy készültek, hogy párban készítettük, amikor mi úgy éreztük, hogy készen vagyunk, átnézték a benti gyakorlatvezetők, átnézték a professzorok, észrevételeiket megkaptuk, átdolgoztuk és így lehetett a dolgozatokat kiadni. A tanszék figyelt az oktatás és a számonkérés harmonizálására.

Egy tanulmányom elkészítésekor a tanszéken kapott humoros emléklapon az a címzés volt, hogy *Példagyártó Erzsébet*.

Sipos Júlia: Ezt a kitüntetést kitől kapta Professzor Asszony?

Kérékgyártó Erzsébet: Ezt Köves professzortól kaptam, ő találta ki, de nem tudom emlékszik-e még rá. Rögtön a példakészítésre gondoltam, mert rengeteg példát csináltam, ő utólag azt mondta, hogy ennek kettős jelentése volt, mert meg voltak elégedve a munkámmal, és valahogy ő ezt is bele akarta szőni. Én erre nem is gondoltam, csak a példákra.

Az egyetemi munkámban tulajdonképpen három pillér volt, az oktatás, a kutatás meg később az egyetemi vezetői munka. A kutatásról annyit, hogy amikor a kandidátusi dolgozatra készültem, arra nagyon sok munkát fordítottam, mert nagyon féltem, hogy amit majd elkészítek, azt hogy bírálják el. A kutatásban ez volt az egyik mérföldkő. A kandidátusi disszertációm két részből állt: a koncentráció mérése és vizsgálata, ez egy tiszta módszertani rész volt, és ennek a mezőgazdasági termelésre való alkalmazása. A munkahelyi vitára a Statisztikai Hivatalból is többen jöttek a mezőgazdasági főosztályról, illetve más tanszékekről. Természetesen bírálatokat és javaslatokat is kaptam, ez a feladata a munkahelyi vitának. A védéskor nagyon jó értékelést kaptam. Utána sok-sok ilyen szakmai feladatom lett. Az egyetemi vezetői munkába pedig 1985-ben kerültem be dékánként. Amikor először meghallottam, hogy szeretnék, ha dékán lennék, rögtön azt mondtam, hogy nem, én ilyet nem tudok elvállalni, mert nincs tapasztalatom, biztosan nem tudnám elvégezni. Úgyhogy első fázisban, akiktől először hallottam a felvetést, azoknak azonnal nemet mondtam. Na és akkor behívott a rektori hivatalba Szuhay Miklós, ő volt akkor a rektor, éppen valamilyen átmeneti időszak volt. Én Szuhay tanár urat mint egyetemi vezetőt nagyon becsültem. Nagyon meglepett, hogy ő hív engem, elmondta a feladatokat, és azt, hogy miért gondolt rám. Még akkor is úgy gondoltam, hogy nemet mondok, végül azonban nem akartam teljesen visszautasítani, mert őt nagyon tiszteltem. Azt találtam ki, hogy azt mondom, hogy végső esetben. Gondoltam, hogy végső eset úgyse leszek, majd keresnek mást, de aztán amikor ránéztem, láttam, hogy nagyon megnyugodott. Úgy láttam, a végső esetet ő rögtön elfogadta.

Először 1985-ben az Ipari Karnak lettem a dékánja. Ott voltam négy évig, hat évig pedig az alapozó képzés dékánja lettem. Az a négy év érdekes volt. Akkor már elkezdődtek a Csáki–Zalai-féle reformmunkálatok, az oktatók 20%-a ezzel foglalkozott, készítették elő, a képzéskorszerűsítési bizottság elkezdett dolgozni. A kifutó évfolyamokon még folyt a képzés. Tehát nekem az egyik fő feladatom az volt, hogy ne egy kifutó évfolyami képzést, hanem tényleg színvonalas képzést kapjanak a hallga-

tók. Emellett ekkor éppen az Ipari Karon tanszékvezető váltásokra került sor, mert korban eljutottak a tanszékvezetők oda, hogy át kellett, hogy adják a tanszékvezetést és nagy fiatalítás következett be. Akkor lett tanszékvezető Dobák Miklós, Kerekes Sándor, Kovács Ferenc, Mészáros Tamás, egy egész fiatal gárda vette át a tanszékvezetést. A Statisztika Tanszéken pedig ekkor lett tanszékvezető Párniczky Gábor professzor. Dékántársaim Huszár Ernő és Kollár Zoltán voltak. Kollár Zoltán az Általános Karon, Huszár Ernő a Kereskedelmi Karon, jó együttműködés volt közöttünk. Egy apróságra kitérek: ebben az időben valahogy borzalmasan elharapódzott a hallgatóknál a puskázás és már a hallgatók egy részét is bosszantotta. Nyilván, a potyautasok bosszantják a többieket. Aztán a következő történt: azt mondtam, hogy én nem leleplezni akarom az éppen puskázót, hanem meg akarom akadályozni, a feltételeket megváltoztatni, a puskázási lehetőséget elzárni. A Statisztika Tanszéken ezt hogyan csináltuk? Az előadóban az egyes ülések alatt egy lemez zárta le a pincébe való lejutást. A hallgatók közül többen fölfeszítették ezt a lemezt, és a pincében szépen elhelyezkedtek bizonyos hallgatók, ott várták az írásbeli alatt a leküldött feladatsort, aztán a megoldásokat fölküldték. Miután megnéztem, hogy néz ki ez a mechanizmus, kértem a lemezek lezárását. Ilyen az előadóban legalább három vagy négy helyen volt. A másik trükk az volt, hogy az írásbeli vizsgán, ami két óras volt, ahogy haladt előre az idő, egyre nagyobb hányad ment ki WC-re, ahol elhelyeztek segédanyagokat, könyveket, illetve jobb hallgatók várták őket. Ez is befejeződött a következőképpen: aki kiment, annak lezártuk a dolgozatát, amit addig teljesített, és időarányosan, a hátra lévő részre egy új feladatsort kapott. Ez tulajdonképpen ezt az utat bezárta, a puskázás ügyét így oldottuk meg.

10 évig voltam a vezetésben, de a három tevékenység, az oktatás, a kutatás és a vezetői munka jelen volt mindig a munkámban, csak más arányokban. De olyan, hogy valamelyik szünetelt volna, olyan nem volt.

Sipos Júlia: Hogy kell elképzelnünk a kutatói munkát?

Kerékgyártó Erzsébet: A témák megválasztásában a véletlenek is benne voltak. Egyrészt nekem szerencsém volt, hogy professzori segítségeim voltak, tehát tudták orientálni az embert. De hogyan találok a koncentráció vizsgálatának témakörével? A Statisztikai Hivatalban készült egy ilyen munka és egy szakmai vitát rendeztek ezzel kapcsolatban. Aki bemutatta az anyagot és előadást tartott, ahhoz kértek két korreferálót. Engem javasoltak a tanszékről. Áttanulmányoztam és annyira megtetszett a témakör, hogy a későbbiekben ez lett az egyik kutatási területem. Vagy például nagyon sokat foglalkoztam a fogyasztói árindex, létminimum-számítás, a jövedelem eloszlás kérdésekkel. A Statisztikai Hivatalban akkor folyt a fogyasztói árindex megújítása, és abban a bizottságban is dolgoztam. Utána nagyon sokat foglalkoztam ezzel, cikkeket is írtam e témakörből. A statisztikai szakmai témák mellett rendszeresen foglalkoztam oktatásmódszertani kérdésekkel is.

Sipos Júlia: Egy pár szót, ha mondana a második dékáni ciklusáról, ami a rendszerváltás környékére esett!

Kerékgyártó Erzsébet: Négy év után, az ipar kari dékánság után, amikor elindult az oktatási reform 1988–89-ben, akkor 1989-ben az egyetemen kari átszervezés történt és megkértek, hogy az alapozó képzéshez kerüljek, ahol alapvetően oktatásszervezés, irányítás folyt. Mivel új oktatási rendszert vezettünk be – ez a 2+3-as oktatási szisztéma volt –, nem volt könnyű megtervezni az oktatást. Tárgyak sokasága jött létre, azon belül is volt alapszint és emelt szint, a félévközi beszámolási időszakokat is meg kellett tervezni stb. A hallgatóknál a választási lehetőségek biztosítása, a tananyagfejlesztések, tananyagviták, ezeknek a koordinálása jelentkező feladatként.

Nekem nagy szerencsém volt azzal, hogy a dékánhelyettes választásaim nagyon jól sikerültek. Volt dékánhelyettes egy időben Mészáros Tamás, aki tényleg jó választás volt, Temesi József a Matematika Tanszékről, Horváth Istvánné a Nyelvi Intézetből; ragyogó együttműködésem volt mindegyikkel. Nagyon sok segítséget kaptam mindegyiktől, jó munka folyt. Aztán többször kaptam kitüntetést, bár mindig ódzkodtam ettől, mert nekem valahogy nagyon tetszett Mahatma Ghandinak az a mondása, hogy a jól végzett munka elismerése az, hogy jól lehet elvégezni. Tehát ez volt a legfontosabb, hogy utána az ember érezte, hogy nem volt kudarc. Egy kudarctárgy azonban lett, valami népgazdaság-szerkezet elnevezésű, ez nem lett egy sikeres tárgy. Nekünk kellett megszervezni sok tanszék együttműködésével, de aztán négy év után süllyesztőbe került.

Sipos Júlia: Mit tekintett vezetői és pedagógia alapelvnek?

Kerékgyártó Erzsébet: A vezetői munkámban, az oktatásszervezésben jól sikerült átlátni, hogy mit kell szervezni, hogyan kell szervezni. Nem volt konfliktusom egyetlen tanszékkel, oktatóval sem és hallgatókkal sem. Mindig vezettem gyakorlatot is, a hallgatónál például a statisztika soha nem volt egy átlagjavító tárgy. Ezt a hallgatók is tudták, mi is tudtuk. De ugyanakkor nem szabad mumusként kezelni a tárgyat. A hallgatók értsék a statisztikát, olvasni tudjanak a statisztikából és használni tudják. Szóval érezzék azt, hogy ez fontos. Amikor bevitettem a dolgozatokat, egyrészt sose jeleztem, hogy kié hányas, hanem akinél rossz volt, mindig mondtam, erősíteni kell. S azt is mondtam, akinek jól sikerült, ne bízsa el magát, akinek rosszul sikerült, ne adja föl. Tehát mindenki tanuljon. A vezetésnél inkább az oktatásszervezés, összefogás volt az erősségem. Talán ebben egy kis statisztikai precizitás is benne van, hogy az ember átlátja azt, hogy mit, hogyan lehet megcsinálni. Mondok egy példát: a minisztérium – akkor már vastagon benne voltunk a reformban – valami felmérést akart csináltatni, amit minden karnak ki kellett tölteni. Amikor azt megkaptam az Ipari Karon, láttam, hogy képtelenség kitölteni. Ha én, mint statisztikus nem tudom kitölteni, akkor hogyan fogják mások? Mivel a minisztériumban ismertem azt, aki ezzel foglalkozott, jeleztem neki a problémát. Ő azt mondta, már kiküldték a felmérést, várjuk meg, hogy mi lesz. Meg is várták, és semmi nem lett belőle. Voltak, akik rosszul, de megcsinálták. Szóval ilyenkor az ember először maga megcsinálja, hogy megnézzé, hogy egyáltalán működik, vagy nem működik a dolog. Ami nem működik, abba nem szabad belemenni. Az egyetemen, illetve a vezetői munkához még az is hozzátartozott, hogy mint dékán a gólyatáborokba mindig elmentem. Katonákhoz Kalocsán – az akkor még előfelvételis katonákhoz – is elmentem.

Sipos Júlia: Mi volt a legemlékezetesebb közösségi élménye?

Kerékgyártó Erzsébet: A tanszéken nagyon jó közösség volt. Nekem a Statisztika Tanszék egy családias tanszék volt, nagy igényszinttel. Az oktatásra nagyon odafigyeltek, a számonkérésre és az elért eredményekre szintúgy. Nagyon kellemes tanszék volt, több tanszéki kirándulás, tanszéki rendezvény volt, mindenki mindenkinek segített, nagyon jó tanszéken voltam. Meg aztán érdekes módon, az egyetemen oktatók között is szoros kapcsolat alakult ki. Számos kollégát lehet említeni, akikkel, illetve családjukkal máig jó barátságban vagyunk.

Sipos Júlia: Köszönöm szépen!

Sipos Júlia

A BCE Digitális Történeti Archívum számára készített beszélgetés rövidített részlete